

Nr 22.

Ankom till Riksdagens kansli den 6 maj 1910 kl. 3 e. m.

Betänkande i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändrad lydelse af vissa §§ i förordningen angående villkoren för tillverkning af brännvin den 11 oktober 1907.

Genom proposition, nr 140, af den 4 april 1910, som hänvisats till bevillningsutskottets behandling, har Kungl. Maj:t, under åberopande af vid propositionen fogadt utdrag af statsrådsprotokollet öfver finansärenden för samma dag, föreslagit Riksdagen att antaga ett propositionen bilagdt förslag till förordning angående ändrad lydelse af 2, 12, 13 och 21 §§ i förordningen angående tillverkning af brännvin den 11 oktober 1907.

Berörda af Kungl. Maj:t framlagda förslag till förordning i ämnet är af följande lydelse:

Förslag

till

Förordning

angående ändrad lydelse af 2, 12, 13 och 21 §§ i förordningen angående tillverkning af brännvin den 11 oktober 1907.

Härmed förordnas, att 2, 12, 13 och 21 §§ i förordningen angående tillverkning af brännvin den 11 oktober 1907 skola erhålla följande ändrade lydelse:

Bih. till Riksd. Prot. 1910. 5 Saml. 1 Afd. 20 Häft. (Nr 22.)

2 §.

1. Brännvinstillverkning vare i allmänhet tillåten allenast från klockan tolf på dagen första helgfria dag i oktober månad till första helgfria dag i maj månad det därpå följande året vid samma timme.

2. I sammanhang med pressjästberedning äfvensom vid bränneri, där allt det tillverkade brännvinet göres till förtäring obrukbart (denatureras) eller utföres ur riket, må jämväl under den del af året, då brännvinstillverkning på grund af 1 mom. i allmänhet icke är tillåten, brännvinstillverkning äga rum under de särskilda villkor, Kungl. Maj:t pröfvar erforderliga.

3. Brännvinstillverkning eller mäsckberedning därtill vare ej medgifven från klockan tio om aftonen näst före sön- eller helgdag till klockan tio om aftonen å sådan dag; dock att, om för särskilda tillverkningsmetoders begagnande undantag från denna bestämmelse skulle finnas oundgängligen nödigt, Kungl. Maj:t vill på särskild underdånig ansökning pröfva, huruvida sådant undantag må medgifvas.

4. Kungl. Maj:t vare, oberoende af hvad förut i denna § är stadgadt, obetaget att, där högst viktiga omständigheter sådant föranleda, föreskrifva inställande under viss tid af all brännvinstillverkning.

12 §.

1. För brännvin, tillverkad i inom landet, skall efter afdrag af två procent, som äro skattefria, tillverkaren påföras skatt med 65 öre för hvarje liter af normalstyrka, hvarmed förstås brännvin, som vid +15° å Celsii termometer innehåller 50 volymprocent alkohol.

2. Inbetalning af tillverkningsskatt verkställes till länsstyrelsen, dock hvarje gång för minst 1,500 liter.

3. Vid utförelse af brännvin må, efter hvad särskildt finnes stadgadt, åtnjutas restitution med 66.3 öre för hvarje liter renadt och med 65 öre för hvarje liter icke renadt brännvin af normalstyrka.

4. Restitution af tillverkningsskatt må under de villkor och den kontroll, Kungl. Maj:t vill föreskrifva, åtnjutas:

för brännvin, som vid staten tillhörigt krutbruk användes för tillverkning af krut, afsedt för krigsbruk eller för öfningar i försvarsändamål;

för finkelolja, afsedd till tekniskt ändamål; samt
för brännvin, som denaturerats.

För brännvin, som denaturerats vid bränneri, där tillverkningsrätt gäller, må åtnjutas skattefrihet.

Afgift för undersökning af finkelolja i och för restitution af tillverknings-skatt utgår med två öre och för denaturering af brännvin med ett öre för hvarje liter af normalstyrka; dock att sistnämnda afgift icke utgår för brännvin, tillverkad vid bränneri, där allt det tillverkade brännvinet denatureras eller utföres ur riket.

13 §.

1. Har tillverkningen icke uppgått till 8,000 liter beskattningsbart brännvin för hela den tid, tillverkningsrätten gällt, då skall förutom stadgad skatt erläggas en afgift af 10 öre för hvarje liter, hvarmed det tillverkade liter-talet understiger nämnda belopp; och likaledes skall, i händelse tillverkningen ej uppgått till 500 liter i medeltal för hvarje tillverkningsdygn, utgå en afgift af 10 öre för hvarje liter, hvarmed det tillverkade brännvinet understiger ett efter en medeltillverkning af 500 liter beräknadt tillverkningsbelopp. Dessa afgifter skola dock ej utgå, då tillverkningsrättens upphörande grundar sig på anmälan efter olyckshändelse, hvarom i 6 § sägs, eller Kungl. Maj:ts därom meddelade föreskrift; och ankomme på Kungl. Maj:ts pröfning, huruvida eller i hvad mån befrielse från desamma må medgifvas, då brännvinet erhålles såsom biprodukt vid annan tillverkning.

2. Har tillverkningen vid ett och samma bränneri under tiden från den 1 oktober till den 1 därpå följande maj öfverstigit 600,000 liter beskattningsbart brännvin eller under tiden från den 1 maj till den 1 oktober öfverstigit 435,000 liter, då skall förutom stadgad skatt erläggas en afgift af 5 öre för hvarje liter, hvarmed det tillverkade liter-talet öfverstiger, i förra fallet 600,000 liter och i det senare 435,000 liter.

3. De enligt 1 och 2 mom. utgående särskilda afgifter skall tillverkaren inom fjorton dagar efter tillverkningsrättens upphörande inbetala till länsstyrelsen. Sker det ej, låte Kungl. Maj:ts befallningshafvande ofördröjligen utmäta afgifterna; och skall emellertid det vid bränneriet tillverkade och vid tillverkningstidens slut under offentlig vård kvarvarande brännvinet utgöra pant för afgifterna.

4. För brännvin, tillverkad vid bränneri under tid, då jämlikt anmälan enligt 8 § 1 mom. majs eller utländsk potatis där användes för brännvinstillverkning, skall tillverkaren påföras en särskild afgift af 5 öre för hvarje liter. Denna afgift inbetalas förskottsvis till läns-

styrelsen, dock hvarje gång för minst 10,000 liter; för mycket erlagd afgift restitueras efter tillverkningsrättens upphörande på därom af tillverkaren gjord framställning.

5. Hvad i denna § är stadgad om tilläggsafgift vid brännvinstillverkning gälle icke i fråga om bränneri, där allt det tillverkade brännvinet denatureras eller utföres ur riket.

21 §.

1. Därest å landsbygden på grund af lokala förhållanden sådant erfordras, vare tillverkare på öfverkontrollörens tillsägelse skyldig dels att mot två kronor om dagen, som af Kungl. Maj:ts befallningshafvande godtgöras genom afdrag å kontrollörsarfvodet, tillhandahålla kontrollören lämplig kost samt ett möbleradt, eldadt och städadt boningsrum å plats, som af öfverkontrollören godkännes, dels ock att mot ersättning enligt gällande skjutstaxa åt honom anskaffa skjuts till öfriga tjänstgöringsställen inom distriktet.

2. Vid bränneri, där allt det tillverkade brännvinet denatureras eller utföres ur riket, åligger det tillverkaren att godtgöra statsverket hvad enligt de i 20 § 2 mom. angifna grunder utgått i arfvode eller ersättning till kontrollör vid bränneriet.

Denna förordning träder i kraft den 1 oktober 1910.

Af det i propositionen åberopade utdraget af statsrådsprotokollet inhämtas, att chefen för finansdepartementet vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t anfört följande:

»Enligt nådig resolution den 26 februari 1909 har Kungl. Maj:t, jämlikt stadgandet i 3 § 2 mom. i gällande brännvinstillverkningsförordning, medgifvit, att Stora Kopparbergs bergslags aktiebolag finge vid bolagets vid Skutskär belägna sulfitcellulosafabrik tillsvidare under tiden från och med den 1 april 1909 till den 1 oktober 1910 försöksvis under angifna villkor framställa sprit utan iakttagande af de i brännvinstillverkningsförordningen meddelade bestämmelser.

Med förmålan hurusom under den tid, tillverkningen i enlighet med berörda medgifvande ägt rum, det lyckats att praktiskt genomföra en af ingenjören G. Ekström gjord uppfinning att ur den vid sulfitcellulosafabrikationen uppkomna affallsluten framställa etylalkohol har nu i en till Kungl.

Maj:t ställd skrift aktiebolaget Ethyl i underdånighet anført, att bolaget, på sätt framginge af skriften bifogade handlingar, förvärfvat all rätt till berörda uppfinning, samt att det vore bolagets mening att till Sveriges olika sulfittfabriker försälja rätten att vid deras respektive anläggningar tillgodogöra sig densamma. De särskilda förhållanden, under hvilka tillverkningen och försäljningen af den enligt berörda uppfinning framställda spriten vore afsedda att äga rum, gjorde emellertid, att de nuvarande bestämmelserna angående tillverkning af brännvin vore otillräckliga och delvis olämpliga. Bolaget har därför gjort framställning om vidtagande af vissa ändringar i gällande brännvinslagstiftning; och har bolaget efter att hafva lämnat en närmare redogörelse för ofvanberörda tillverkningsmetod, till stöd för framställningen anført följande.

Med hänsyn till de restriktioner, som nu vore gällande vid spritfabrikationen och med hänsyn till de intressen, som onekligen vore knutna vid den nuvarande tillverkningen och hvilka måhända skulle kunna äfventyras genom den öfverproduktion, som skulle uppstå, om den af Sveriges samtliga sulfittfabriker tillverkade spriten — beräknad till c:a 30,000,000 liter 90 % alkohol — skulle kastas ut på den inhemska marknaden, hade det syntts bolaget nödigt att tillsvidare göra anordningar för export af den vid sulfittfabrikerna tillverkade spriten, som ej lämpligen borde denatureras eller användas för tekniska ändamål inom landet. I sådant afseende hade bolaget för afsikt att vid öfverlåtandet af licensen till de särskilda fabriken göra som villkor, att fabriken skulle förbinda sig att till ett tillämnadt bolag (Aktiebolaget Spritexport) öfverlåta försäljningen af hela dess tillverkning enligt sagda metod. Genom ett sådant gemensamt försäljningsbolag, i hvilket det vore meningen, att de sammanslutna tillverkarna ensamma skulle vara aktieägare, vunnes ju en viss möjlighet att reglera marknaden. Beträffande grunderna för försäljningsbolagets verksamhet vore det meningen, att hvarje fabrik skulle en gång i veckan till bolaget insända rapport angående storleken af sin inneliggande tillverkning destillerad sprit, hvar efter bolaget, då tillräckligt stor kvantitet samlats och förhållandena i öfrigt det tilläte, skulle försälja spriten, vid export, om möjligt, fob i närmast fabriken belägna svenska hamn. Leveranserna skulle ske i särskilda järnfat af gemensam typ. Något gemensamt nederlag för uppläggande af den tillverkade spriten komme till en början icke att anordnas, men vore försäljningsbolaget betänkt på att senare, allteftersom flera fabriker påbörjade sprittillverkning, anordna sådana åtminstone i Stockholm och Göteborg. Under den första tiden komme således hvarje fabrik att ligga med ett lager, som, beroende på försäljningsmöjlig-

heterna, kunde blifva större eller mindre; hela tillverkningen komme emellertid att vara förvarad i de omnämnda järnfaten af standardtyp eller möjligen i mindre cisterner. Vid de tilltänkta gemensamma nederlagen komme dock troligen större cisterner att anordnas, möjligen i för- ening med särskilda reningsverk.

På grund af det anförda har bolaget hemställt, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder dels för en omedelbar förändring af 2 mom. 2 § i förordningen angående tillverkning af brännvin sålunda, att vid brännvinstillverkning, där sulfitaffallslut tjänade som råämne, tillverkningen finge under föreskrifna villkor äga rum jämväl under den del af året, då brännvinstillverkning på grund af mom. 1 i denna § i allmänhet icke vore tillåten, allt under förutsättning att den sålunda tillverkade spriten, hvilken icke denaturerades, exporterades eller användes för tekniskt ändamål vid den tillverkande fabriken, samt dels för de öfriga förändringar i afseende å gällande bestämmelser för tillverkning, kontroll, beskattning, uppläggande å nederlag och försäljning af brännvin, som Kungl. Maj:t kunde, med hänsyn till det anförda, finna lämpliga.

I anledning af ifrågavarande framställning har kontrollstyrelsen den 28 sistlidne januari afgifvit infordradt underdånigt utlåtande.

*Kontroll-
styrelsen.*

Med erinran hurusom i 2 § 1 mom. af gällande förordning angående tillverkning af brännvin vore stadgad, att brännvinsbränning i allmänhet skulle vara tillåten från första helgfria dag i oktober till första helgfria dag i maj månad därpå följande år, anför styrelsen till en början, att bestämmelserna om den tid, hvarunder brännvinstillverkning i allmänhet skulle vara tillåten, växlat högst betydligt. Sålunda hade dylik tillverkning enligt 1810 års förordning varit tillåten under hela året, blef 1813 inskränkt till 8 månader för att 1815, hvad beträffade husbehofsbränningen, och 1824 beträffande all tillverkningen, utsträckas öfver hela året. Genom 1835 års förordning hade tillverkningstiden bestämts till sex månader. I proposition till 1853—1854 års Riksdag angående ny brännvinslagstiftning hade föreslagits, att brännvinstillverkning »för minskning i brännvinets mängd» skulle inskränkas till två månader om året, en om hösten och en om våren. Det särskilda utskott, som behandlade dessa frågor, hade tillstyrkt detta förslag under uttalande att utskottet befarade, att, om tillverkningen gäfves fri till tiden, skulle vid öfvergången till det nya systemet »en öfverdådig tillverkning för ögonblicket uppstå, som slutade med stora enskilda förluster och missnöje». Berörda förslag vann ock Riksdagens godkännande. Redan 1860 hade emellertid tillverkningstiden utsträckts till fem och 1867 till sju månader båda gångerna med indelning i terminer à 1 månad; terminsindelningen

hade sedermera borttagits i 1871 års förordning, genom hvilken nu gällande bestämmelser blifvit införda.

Frågor om ändring i tillverkningstidens längd hade än flera gånger varit föremål för Riksdagens behandling. Utom det redan antydda skälet för tillverkningstidens inskränkning — att den skulle medföra minskning i brännvinsproduktionen — hade därvid anförts, att dylik inskränkning vore nödvändig för näringens bibehållande vid jordbruket och för att hindra dess öfvergång till fabriksrörelse. Såsom skäl för förlängning hade å andra sidan framhållits, att denna näring borde få åtnjuta samma frihet som andra, med blott de inskränkningar, som fordrades för skattens vederbörliga indrivande; att afsikten med 1854 års lagstiftning just varit att utveckla näringen till industri samt att konsumtionen ej vore beroende af produktionen utan tvärtom den senare rättade sig efter den förra. Det hade dock medgifvits, att frågan om tillverkning under sommarmånaderna vore af mindre betydelse.

Äfven i afseende å rättighet för pressjästfabrikerna att tillverka brännvin under de tider, då sådan i allmänhet vore förbjuden, hade bestämmelserna växlat. I 1851 års förordning hade dylik rättighet medgifvits, men förbjudits i förordningen af år 1855. Genom 1871 års förordning hade brännvinstillverkning i sammanhang med jästberedning åter medgifvits under sommaren, hvarvid sedermera förblifvit fastän under växlande villkor.

Efter att hafva erinrat, hurusom vid 1905 års Riksdag vidtagits sådan ändring i brännvinstillverkningsförordningen, att tillverkning vid bränneri, där allt det tillverkade brännvinet göres till förtäring obrukbart (denatureras), må fortgå jämväl under den del af året, då brännvinstillverkningen i allmänhet icke vore tillåten, anför kontrollstyrelsen vidare följande.

Såsom af den underdåniga ansökningen framginge, hade vid brännvinstillverkningen affallsluten vid cellulosafabrikationen börjat att, såsom det ville synas, med framgång användas såsom råämne. Brännvinstillverkning däraf skedde för närvarande icke endast vid Skutskär utan ock vid en fabrik vid Köpmanholmen i Västernorrlands län. Om det skulle lyckas att på ett ekonomiskt fördelaktigt sätt tillgodogöra detta råämne, som hittills utan nytta och sannolikt till stor skada för fisket utsläpptes i vattendragen, vore ju detta af stor nationalekonomisk betydelse. Tillverkarna hade med nu gällande bestämmelser två olika vägar att gå, antingen att i allt ordna tillverkningen såsom vid ett vanligt bränneri och således inskränka densamma till tiden 1 oktober—1 maj, eller ock att begagna sig af det i 2 § 2 mom. i förordningen angående till-

verkning af brännvin lämnade medgifvandet att få bedrifva tillverkningen under hela året under förutsättning, att allt det tillverkade brännvinet denaturerades.

Den förstnämnda utvägen skulle vara synnerligen ödesdiger för Sveriges öfriga bränneriindustri och därmed äfven för landtbruket i vissa trakter. Med den ofantliga tillgång på billigt råämne, som cellulosa-fabrikerna hade, skulle de kunna åtminstone till större delen fylla landets behof af brännvin till pris, hvarmed jordbruksbrännerierna ej skulle kunna täflla. Ej heller den andra utvägen vore att anbefalla, enär ännu icke finnes afsättningsmöjlighet inom landet för så stora kvantiteter denaturerad brännvin, som cellulosa-fabrikerna skulle kunna producera, och dessutom äfven i detta fall en för jordbruksbrännerierna farlig konkurrens skulle kunna uppstå.

Som emellertid den ifrågasatta tillverkningen, för att med fördel kunna bedrifvas, måste ske i stor skala, men afsättningen af allt det tillverkade brännvinet inom landet ej vore önskelig, återstode endast den utväg, som sökandebolaget angifvit, eller export till utlandet. För att möjliggöra tillverkning äfven under sommarmånaderna af det för export afsedda brännvinet fordrades emellertid vissa af kontrollstyrelsen angifna och förordade ändringar i gällande brännvinstillverkningsförordning.

Hvad åter anginge den af bolaget ifrågasatta rätten att utan föregången denaturering för tekniskt ändamål använda brännvinet vid den tillverkande fabriken, hade inga skäl förebragts för medgifvande af en sådan rätt. Styrelsen erinrar i detta sammanhang, att dylik rätt för närvarande tillkommer endast staten för dess tillverkning af krut vid Åkers krutbruk.

Slutligen framhåller kontrollstyrelsen, att några särskilda bestämmelser rörande ifrågavarande brännvins uppläggande på nederlag eller export icke syntes behöfliga, då allmänt gällande bestämmelser därom redan finnes meddelade.

Departements-
chefen.

På sätt kontrollstyrelsen erinrat vidtogos vid 1905 års riksdag, i enlighet med Kungl. Maj:ts därom aflåtna proposition, vissa ändringar i brännvinstillverkningsförordningen i syfte att bereda lättnader åt sådana brännerier, där allt det tillverkade brännvinet denatureras. Bestämmelserna ifråga återfinnas i 2 § 2 mom., 12 § 4 mom., 13 § 5 mom. och 21 § 2 mom. af gällande förordning angående tillverkning af brännvin den 11 oktober 1907. Enligt 2 § 2 mom. må sålunda vid dylikt bränneri tillverkning af brännvin under de särskilda villkor, Kungl. Maj:t pröfvar erforderliga, äga rum jämväl under del af året, då bränn-

vinstillverkning i allmänhet icke är tillåten. De i 12 och 13 §§ förekommande stadganden afse befrielse för ifrågavarande brännerier dels från den för denaturering eljest stadgade afgift af ett öre för hvarje liter af normalstyrka, dels ock från de särskilda tilläggsavgifter, som enligt 13 § skola i vissa fall utgå. På grund af den ifrågavarande bränneriers sålunda tillerkända befrielse från denatureringsavgift har tillverkaren i stället jämlikt 21 § 2 mom. ålagts godtgöra statsverket hvad som åtgått i arfvode eller ersättning till kontrollör vid bränneriet.

Vid det tillfälle den 7 april 1905, då beslut fattades om aflåtande af nyssberörda proposition, yttrade dåvarande chefen för finansdepartementet, bland annat, följande.

Under senare tid hade en sträfvan gjort sig gällande att söka anskaffa billigare material för tillverkning af brännvin, särskildt sådant, som afsåges till denaturering. Sålunda hade försök anställts med såväl sågspån som torf. Ehuru i Sverige försök, åtminstone i större skala, ej gjorts att framställa brännvin af nämnda råämnen, vore dock, enligt hvad till departementschefens kännedom kommit, planer å bane för anläggande af en fabrik för tillverkning af brännvin af torf. Då det uppenbarligen vore af synnerligen stor betydelse för landet, ifall de stora tillgångar af torf, som funnes i våra torfmossar, skulle kunna på ett ekonomiskt fördelaktigt sätt tillgodogöras för tillverkning af brännvin, afsedt ej till förtäring utan uteslutande till denaturering, och därigenom inom landet frambringas ett material, användbart, utom till andra ändamål, särskildt såsom bränsle och måhända ägnadt att i stor utsträckning ersätta det från utlandet i stor myckenhet importerade fotogenet, ansåge departementschefen det vara synnerligen angeläget, att lagstiftningen inrättades så, att, om möjligt, en dylik industri måtte kunna inom landet uppstå och på ett lönande sätt bedrivas. Gifvet vore, att de lättnader, som för sådant ändamål syntes böra medgifvas, borde gälla icke blott det fall att vid tillverkningen användes ett visst råämne, t. ex. torf, utan att desamma borde äga tillämpning å hvarje bränneri, där allt det tillverkade brännvinet denaturerades.

De synpunkter, hvilka voro bestämmande för framläggande af 1905 års förslag, torde äga sin tillämpning jämväl nu, då det gäller att söka få till stånd, hufvudsakligen för export, en brännvinstillverkning i stor skala med den vid cellulosaframställningen uppkomna affallsluten såsom råämne. Om det skulle lyckas att på ett ekonomiskt fördelaktigt sätt tillgodogöra detta råämne, skulle detta, på sätt kontrollstyrelsen framhållit, blifva af stor nationalekonomisk betydelse.

Under det att de år 1905 vidtagna ändringarna i brännvinstillverkningsförordningen, som nämnts, afsågo att bereda lättnader för sådana brännerier, där allt det tillverkade brännvinet denatureras, innebär den nu föreliggande framställningen, att enahanda lättnader måtte tillgodokomma sådana brännerier, där sulfitaffallslut tjänar som råämne och där all den tillverkade spriten, hvilken icke denatureras, skulle exporteras eller användas för tekniskt ändamål vid den tillverkande fabriken.

Hvad angår den del af framställningen, som afser att åt ifrågasvarande brännerier skulle medgifvas rätt att äfven utan föregången denaturering afgiftsfritt använda brännvinet för tekniskt ändamål vid den tillverkande fabriken, anser jag lika med kontrollstyrelsen någon dylik rätt icke böra ifrågakomma. Därest brännerierna i fråga skola tillerkännas den privilegierade ställning, som nu tillkommer de brännerier, där allt det tillverkade brännvinet denatureras, bör naturligen såsom förutsättning gälla, att den del af brännvinet, som ej behandlas på dylikt sätt, i sin helhet exporteras.

Anledningen till den tillärnade exporten är förut angifven, och jag behöfver ej ytterligare påpeka, hvad äfven i kontrollstyrelsens utlåtande framhållits, att en dylik åtgärd står i öfverensstämmelse med jordbruksbränneriernas intressen. Det synes mig vid sådant förhållande föreligga desto mindre anledning att ej i allo likställa ifrågakomna brännerier med dem, där allt det tillverkade brännvinet denatureras. De förmåner, som tillkomma brännerier af sistnämnda slag, äro, såsom jag ofvan redan påpekat, dels att tillverkningen under af Kungl. Maj:t föreskrifna villkor får bedrivas jämväl å tid, då brännvinstillverkning eljest ej är tillåten, dels ock befrielse från vissa afgifter.

Tydligt är, att de lättnader, hvilka sålunda enligt min mening böra tillgodokomma de brännerier, där allt det tillverkade brännvinet denatureras eller utföres ur riket, böra, därest lagstiftningen i berörda syfte ändras, äga tillämpning oafsedt det råmaterial, som vid tillverkningen användes.

I öfverensstämmelse med de af mig nu uttalade åsikter har jag låtit verkställa erforderlig omarbetning af hithörande bestämmelser i brännvinstillverkningsförordningen.

Därest de föreslagna ändringarna bifallas, torde däraf föranledas vissa ändringar i ordningsstadgan för brännvinsbrännerierna i riket, och torde det tillåtas mig att framdeles därom framlägga förslag.

De föreslagna ändringarna i tillverkningsförordningen torde lämpligen böra träda i kraft den 1 nästkommande oktober, då nytt tillverkningsår tager sin början.»

Bevillningsutskottet, som icke funnit något att erinra mot Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition, hemställer fördenskull, *Utskottet.*

att Riksdagen ville antaga förevarande förslag till förordning angående ändrad lydelse af 2, 12, 13 och 21 §§ i förordningen angående villkoren för tillverkning af brännvin den 11 oktober 1907.

Stockholm den 6 maj 1910.

På bevillningsutskottets vägnar:

ALEXIS HAMMARSTRÖM.
